

mokratiet har givet, er, at de har accepteret en individuel ordning også med hensyn til udbetaling, som blev klart socialt mere urimelig end det, der forelå. Venstre og De Konservative har så accepteret, at det skete i ATP, men det er jo ren teknik, og har accepteret, at det er bundet. Det kan man jo godt forstå de har accepteret, når de har fået de andre indrømmelser.

Derfor må vi altså sige, at vi ikke accepterer lovforslaget, og vi stemmer under alle omstændigheder imod det. Man kunne godt have fundet en løsning, som havde givet nøjagtig den samme forbrugsbegrænsende virkning, men det var bare en begrænsning for de mennesker, som havde råd, og de mennesker, som fik skatteletelsen i 1998. Nu er socialdemokratisk lighedspolitik altså, at alle skal bidrage, selv om det ikke er alle, der har råd til det.

Vibeke Peschardt (RV):

Dette lovforslag er, som det jo er sagt heroppefra flere gange, et kompromis mellem regeringen og V og K. Vi havde da gerne set, at det oprindelige forslag om en ændring af ATP-loven, som nogle kalder en ekstra bruttoskat, var blevet gennemført, men det er jo sådan, at når man vil indgå forlig, må man jo også tage, hvad der kommer.

Det er også rigtigt, som det er blevet sagt, at der er noget administrativt bøvl med det, men jeg tror nu, at de problemer bliver til at overse.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Lars Løkke Rasmussen, som hellere havde set, at pengene her var fundet ved besparelser på de offentlige budgetter, og jeg hørte ikke rigtig hr. Lars Løkke Rasmussens bud på det. Men jeg vil sige, at ud af de 7 mia. kr., man skulle finde i det her, bliver de to altså fundet på statens budgetter, og det er jo så noget, der skal findes, inden finansloven bliver forhandlet.

Det Radikale Venstre kan støtte lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Hver gang Folketinget vedtager nye love og regler, hvor ordet midlertidig optræder sammen med skatter og afgifter, kan vi ikke lade være med at rynke øjenbrynene i Fremskridtspartiet. Vi synes, at den politiske historie i Danmark har alt for mange eksempler på, at begrebet midlertidig er gået hen og blevet permanent. Jeg kan i flæng nævne, at dengang man indførte realrenteafgiften, var det også én, der kun skulle eksistere i et enkelt år. Nu er det en

afgift, som bibringer statskassen f.eks. op til 25 mia. kr. om året.

Derfor kan vi i Fremskridtspartiet godt være bekymrede for, om denne midlertidige særskat, som der er tale om skal opkræves i 1998 som 1 pct. af folks løn, er en særskat, som vil få lov til at vokse og få lov til at eksistere, for når nu de politiske partier sidder samlet ved et finansministerbord i efteråret 1998 og skal få en finanslov for 1999 til at hænge sammen, er fristelsen jo stor til at lade dette system fortsætte og på den måde blive ved med at opkræve denne særskat hos befolkningen.

Når det specielt fra Venstres og De Konservatives side er blevet godtgjort, at dette ikke længere er en særskat, men en regulær pensionsordning, er dertil at sige, at den forklaring køber vi ikke i Fremskridtspartiet. Sagen er jo den, at pensionsordninger normalt er kendetegnet ved, at man selv afgør, om man ønsker at deltage eller ej, og dette frivillighedsprincip gør sig ikke gældende for denne opkrævning af 1 pct. af éns løn til ATP-Fonden. Derfor er det et bidrag med et klart skatteelement.

Når Fremskridtspartiet synes, at denne løsning er dårlig, skyldes det bl.a. det fuldstændig korrekte argument, som SF's ordfører, hr. Aage Frandsen, netop har fremført, nemlig at der faktisk findes folk her i landet, for hvem 1 pct. af lønnen ikke er penge, de har råd til at aflevere. Der findes familier, der ikke har deltaget i nogen forbrugsfest, som ikke har købt nye, store biler, som ikke har optaget ekstra lån i deres huse osv., men som bor i små lejligheder og har en økonomi, der kun lige akkurat kan hænge sammen.

De mennesker har ikke nogen som helst glæde af at få at vide, at når de engang bliver 67 år, hvis de bliver 67 år, kan de få pengene udbetalt igen. De har brug for pengene i dag og i morgen, når deres børn skal have mad, når de selv skal have varme i stuerne og tøj på kroppen. Derfor kan det ikke nytte noget, at man laver en ordning, som folk uanset økonomiske forhold bliver tvunget til at bidrage til.

Der er også andre i dette samfund, for hvem denne procent ikke betyder noget som helst. De laver lidt ommøbleringer på de konti, de har i deres pengeinstitut, og så frigør de pengene fra andre opsparingsordninger og har på den måde akkurat lige så meget til forbrug, til nye biler og til nyt luksusforbrug, som de har haft hidtil.

Derfor burde man have løst problemet ved, at man havde stimuleret til øget privat opspa-